

Розглядаючи корпорації Німеччини, можна зробити висновок, що це не жорсткі конструкції, а досить гнучкі утворення, маневреність яких у значній мірі забезпечується банками. Саме під їхнім впливом відбувається поглинання або злиття окремих компаній, утворення найбільших корпорацій.

Таким чином, у багатьох розвинених країнах існують й успішно функціонують великі корпоративні об'єднання. Основними ініціаторами таких об'єднань є як великі банки, так і великі промислові компанії. Аналіз діяльності корпорацій США, Японії, Південної Кореї та Німеччини дозволив встановити, що структура й характер цих високо інтегрованих об'єднань різних країн виявляють як схожі риси, обумовлені діяльністю корпорацій, так і відмінності, пов'язані з конкретними історичними, географічними й економічними обставинами, а також специфікою законодавства країни, реєстрації корпорацій, станом виробництва й ринку.

Література

1. Бандурин А. В., Гуржиев В. А., Нургалиев Р. З. Финансовая стратегия корпорации. — М.: Алмаз. — 1998. — 140 с.
2. Бандурин А. В., Есиповский И. Э., Зубов Д. Л. Проблемы инвестирования предприятий финансово-промышленных групп. — М.: ВИА. — 1996. — 82 с.
3. Мільнер Би., Ліс Ф. Управление сучасною корпорацією. — М., 2001.
4. Нерада М. І. Теорія корпоративного управління. — К.: ЦУЛ, 2004. — 295 с.

М. Ониськів,
аспірант Юридичного інституту
Національного авіаційного університету

ЗАВДАННЯ І ПРИЗНАЧЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ

Основне соціальне призначення адміністративної реформи має полягати не в самій по собі раціоналізації апарату державного управління, а, насамперед, у його демократизації (або, ширше, в гуманізації) його діяльності, що забезпечуватиме пріоритет

прав і свобод людини в численних і різноманітних формах взаємодії держави і особи¹. Однак демократизація не повинна відбуватися сама по собі, якщо вона не передбачатиме істотного покращання якості самого державного управління, не передбачатиме раціоналізації його функціонування.

Крім цього, варто також врахувати, що об'єкт реформування не є пасивним, він володіє власною «інерцією», цілями, своєрідним «інстинктом самозбереження». Це викликає як свідомий, так і несвідомий спротив об'єкта реформування тим впливам, які покликані його змінити.

Не можна також ігнорувати тієї обставини, що сам об'єкт реформування або його окремі фрагменти нерідко по необхідності використовуються як інструмент реформування. Коли йдеться про реформування державного управління, то слід чітко усвідомити, що таке реформування — теж цілеспрямований, взаємопов'язаний ряд державно-управлінських дій, заходів та рішень, у ході яких розв'язуються завдання з удосконалення системи державного управління.

Масштаби такого вдосконалення теж, відповідно, можуть бути різними — від обмеженого масштабу реформування до здійснення системної адміністративної реформи. Глибина реформування залежить від таких факторів, як глибина усвідомлення необхідності проведення реформи; об'єктивна назрілість перетворень у тому чи тому масштабі; збіг чи незбіг об'єктивної потреби та суб'єктивного її усвідомлення; співвідношення реформаторських імпульсів та сил, що протидіють проведенню реформи або виступають за обмежене адміністративне реформування, яке не ставить під сумнів існуючу адміністративно-управлінську парадигму та відбиває внутрішні (апаратні) інтереси, а не загальносоціальну потребу у здійсненні адміністративної реформи.

Залежно від глибини здійснюваних реформаційних заходів можна виокремити такі основні різновиди адміністративної реформи, як *системні зміни* та *модернізація*.

Якщо за першого варіанту передбачається системна трансформація організаційної, інституційної та функціональної інфраструктури існуючої системи державного управління без зламу існуючого апарату державного управління, то другий варіант репрезентує більш поміркований підхід до здійснення реформи.

Звісно, що перший варіант орієнтовний на швидкі та глибокі зміни, тобто на стратегію, образно кажучи, великого стрибка, тоді

¹ Крупчан О. Організація виконавчої влади. — К.: УАДУ, 2001. — С. 72.

як другий передбачає повільне вrostання нових структур та моделей організації і діяльності виконавчої лади у стару по суті її матрицю, тобто досить тривалий період співіснування нових та старих елементів у структурі державного управління.

Вибір поміж двома варіантами реформи обумовлений глибиною об'єктивно назрілих адміністративних перетворень. Якщо система виявляє спроможність ефективно функціонувати у дещо підновленому режимі, то, напевне, що застосування системних змін небажане. І, навпаки, якщо модернізаційні зміни не спроможні зарадити наростанню дисфункціональних проявів у системі, то затягування із системними реформами призведе до ускладнень самого перебігу реформи та проблем з реалізацією тих чи тих конкретних заходів.

Тому адміністративна реформа має бути системним революційним перетворенням, здійснюваним на політико-правових засадах з врахуванням інтересів демократизації та оптимізації функціонування всього державного апарату та місцевого самоврядування.

А. І. Попович,
аспірантка Інституту законодавчих передбачень
та правової експертизи (м. Київ)

ІНДИВІДУЛЬНЕ НАВЧАЛЬНО-ДОСЛІДНЕ ЗАВДАННЯ ЯК ІННОВАЦІЙНИЙ ПІДХІД У ВИКЛАДАННІ ЕКОЛОГІЧНОГО ПРАВА

Розвиток нових технологій і методів навчання, орієнтованих на дослідницькі навчальні програми, знаходиться в процесі становлення. Кожен вуз, факультет і кафедри зокрема мають певний досвід їх освоєння, особливості якого значною мірою визначаються профілем вузу. Окрім цього, стратегія залежить від того, яким чином поєднуються два відомі у світовій освітній практиці базових модулі викладання: академічний (часто його називають абстрактно-теоретичним чи теоретико-гіпотетичним) і актуально-практичний, соціально-прикладний. Останній більш повно відповідає потребам ринку праці, професій і зайнятості юристів.

Актуально-практичний характер методики викладання дисципліни «Екологічне право України» передбачає кілька аспектів: